

XIV

L'HOMME ET LA MER

Homme libre, toujours tu chériras la mer!
La mer est ton miroir; tu contemples ton âme
Dans le déroulement infini de sa lame,
Et ton esprit n'est pas un gouffre moin amer.

Tu te plais à plonger au sein de ton image;
Tu l'embrasses des yeux et des bras, et ton coeur
Se distrait quelquefois de sa propre rumeur
Au bruit de cette plainte indomptable et sauvage.

Vous êtes tous les deux ténébreux et discrets:
Homme, nul n'a sondé le fond de tes abîmes;
Ô mer, nul ne connaît tes richesses intimes,
Tant vous êtes jaloux de garder vos secrets!

Et cependant voilà des siècles innombrables
Que vous vous combattez sans pitié no remords.
Tellement vous aimez le carnage et la mort,
Ô lutteurs éternels, ô frères implacables!

Charles Baudelaire (1821-1867)

In: Spleen et idéal

Uit: Les fleurs du mal (1857)

“Homme libre, toujours tu chériras la mer!”

XIV

MENS EN ZEE

Jij koestert, vrije mens, de zee je leven lang!
Zij is je spiegelbeeld, haar tijdeloze baren
Doen jou de roerselen van eigen ziel ontwaren;
Je geest is even grondeloos en wrang.

Dat diepst van eigen beeld is waar jij graag in zwemt,
je oog en armen één omhelzing, en soms weten
je eigen hart en ziel hun stormen te vergeten
Als ze haar klagen horen, woest en ongetemd.

Je beider duisternis wordt niet geopenbaard:
O mens, geen die er door jouw diepste afgrond dwaalde;
O zee, geen die naar jouw verborgen schatten daalde,
Omdat je beiden je geheim jaloers bewaart!

En desondanks duurt het nu al een eeuwigheid
Dat je elkaar bevecht, zonder spijt of erbarmen,
Omdat bloeddorst en dood zo jullie hart verwarmen,
O broeders nooit verzoend, o strijders voor altijd!

Baudelaire

Vertaald door Peter Verstegen

In: Spleen en ideaal

Uit: De bloemen van het kwaad

Uitgeverij: Van Oorschot, Amsterdam (20126)

“en soms weten je eigen hart en ziel hun stormen te vergeten”